

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

10-05-2026

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΑΙΤΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ. «Ἡ Τῆς Σαμαρείδος ἑορτή, ἐν ᾗ ὁ Χριστός μεσσίαν ἑαυτὸν ὠμολόει». Σίμωνος ἀποστόλου τοῦ Ζηλωτοῦ. Λαυρεντίου ὁσίου τοῦ Μεταρέως. Νικολάου ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας ἐπι τῆς μείακομθῆ τοῦ σεπτοῦ λειβάνου αὐτοῦ.

Ἀπολυτίκια.

Τὸ φαιδρὸν τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου μαθοῦσαι, αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριά, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον· Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἠγέρθη Χριστός ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. δ΄.

Μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισον νάματα· ὅτι πᾶσι Σωτὴρ ἐβόησας· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω. Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστέ ὁ Θεός, δόξα σοι.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Πράξεις (Κεφ. ια΄ 19-30)

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, διασπαρέντες ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διήλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίους. Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολὺς τε ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἠκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὦτα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας· ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν

Τὸ χαρούμενο κήρυγμα τῆς Ἀνάστασης, ἀφοῦ ἔμαθαν ἀπὸ τὸν Ἄγγελο οἱ Μαθήτριάς τοῦ Κυρίου (οἱ Μυροφόρες γυναῖκες) καὶ ἀφοῦ ἀπόρριψαν τὴν προγονικὴ ἀπόφασιν (τῶν Πρωτοπλάστων νὰ μείνουν μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό), στοὺς Ἀποστόλους πλημμυρισμένους ἀπὸ χαρὰ ἔλεγον· «Λαφρῶραγωγῆθη ὁ θάνατος. Ἀναστήθη ὁ Χριστός, ὁ Θεός μας, χαρίζοντας στὸν κόσμον τὸ μεγάλο (καὶ πλούσιον) ἔλεός Του».

Στο μέσο τῆς γιορτινῆς περιόδου (τοῦ Πεντηκοσταρίου) πότισε τὴ διψασμένη ψυχὴ μου μετὰ τὰ ἱαματικά νερά τῆς εὐσεβείας. (Στο ζητάω αὐτό) διότι εἶπες σε ὅλους, Σωτήρα· «Εκεῖνος που διψάει, ἀς ἐρχεται σὲ μένα καὶ ἀς πίνει». Ἀνήκει δόξα σὲ Σένα, Χριστέ καὶ Θεέ μας, που εἶσαι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς.

Τις ἡμέρες ἐκεῖνες οἱ χριστιανοὶ που εἶχαν διασκορπιστεῖ ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα μετὰ τὸ διωγμὸ που ἀκολούθησε τὸ λιθοβολισμὸ τοῦ Στεφάνου, ἔφτασαν ὡς τὴ Φοινίκη, τὴν Κύπρο καὶ τὴν Ἀντιόχεια. Σὲ κανέναν δὲν κήρυτταν γιὰ τὸ Χριστὸ παρὰ μόνον τοὺς Ἰουδαίους. Ἀνάμεσά τους ἦταν καὶ μερικοὶ Κύπριοι καὶ Κηρναῖοι, που εἶχαν ἐρθεῖ στὴν Ἀντιόχεια καὶ κήρυτταν τοὺς ἐλληνοφώνους Ἰουδαίους τὸ χαρμόσυνο μῆνυμα, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Κύριος. Ἡ δύναμις τοῦ Κυρίου ἦταν μαζί τους, καὶ πολλοὶ ἦταν ἐκεῖνοι που πίστεψαν καὶ δέχτηκαν τὸν Ἰησοῦ γιὰ Κύριό τους. Οἱ εἰδήσεις γι' αὐτὰ ἔφτασαν καὶ στὴν ἐκκλησία που εἶναι

τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τὴ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως· καὶ προσετέθη ὄχλος ἰκανὸς τῷ Κυρίῳ. Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητήσαι Σαῦλον, καὶ εὗρὼν αὐτὸν ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἰκανόν, χρηματίσαι τε πρώτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Ἐν ταῦταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατήλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφήται εἰς Ἀντιόχειαν· ἀναστὰς δὲ εἰς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἄγαθος ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην· ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς ἠμπορεῖτό τις, ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς· ὃ καὶ ἐποίησαν ἀποστείλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (κεφ. δ', 5-42).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἦν δὲ ἐκεῖ πηγή τοῦ Ἰακώβ. Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὥσει ἔκτη. Ἐρχεται γυνὴ ἓκ τῆς Σαμαρείας ἀντλησα ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Δός μοι πιεῖν. Οἱ γὰρ Μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι. Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· Πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν, παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὕσης γυναικὸς Σαμαρεῖτιδος; Οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ἤδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὃ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, οὔτε ἀντλημα

στα Ἱεροσόλυμα ἔτσι ἔστειλαν το Βαρνάβα να πάει στην Αντιόχεια. Αυτός, όταν ἔφτασε ἐκεῖ καὶ εἶδε το ἔργο τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, χάριξε καὶ τοὺς συμβούλευε ὅλους να μένουν ἀφοσιωμένοι στον Κύριο με ὅλη τους τὴν καρδιά. Γιατί ὁ Βαρνάβας ἦταν ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ γεμάτος Ἁγιο Πνεῦμα καὶ πίστη. Ἔτσι πολλὸς κόσμος προστέθηκε στους πιστοὺς τοῦ Κυρίου. Ὑστερα ὁ Βαρνάβας πῆγε στην Ταρσό για να ἀναζητήσει το Σαῦλο. Κι ὅταν τον βρῆκε τον ἔφερε στην Αντιόχεια. Ἐκεῖ συμμετείχαν σὲ συνάξεις τῆς ἐκκλησίας για ἕναν ολόκληρο χρόνο καὶ δίδαξαν πολὺ κόσμο. Ἐπίσης στην Αντιόχεια για πρώτη φορά ὀνομάστηκαν οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ "Χριστιανοί". Ἐκείνες τὲς μέρες κατέβηκαν ἀπὸ τα Ἱεροσόλυμα προφῆτες στην Αντιόχεια. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς που τον ἔλεγε Ἄγαθο, προανήγγειλε με το φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅτι θα πέσει σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη μεγάλη πείνα, πράγμα που ἐγένετο ὅταν αυτοκράτορας ἦταν ὁ Κλαύδιος. Οἱ χριστιανοὶ στην Αντιόχεια ἀποφάσισαν να στείλουν βοήθεια στους ἀδελφούς που κατοικοῦσαν στην Ἰουδαία, ὅ,τι μπορούσε ὁ καθένας. Αὐτό κι ἔκαναν ἔστειλαν τὴ βοήθειά τους με το Βαρνάβα καὶ το Σαῦλο στους πρεσβυτέρους των Ἱεροσολύμων.

Ἐκεῖνο τον καιρὸ ἔφτασε ὁ Ἰησοῦς σε μια πόλη τῆς Σαμάρειας, που λεγόταν Συχάρ, κοντὰ στο χωράφι που εἶχε δώσει ὁ Ἰακώβ στο γιο του, τον Ἰωσήφ. Ἐκεῖ βρισκόταν το πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Ὁ Ἰησοῦς, λοιπόν, κουρασμένος ἀπὸ τὴν πεζοπορία, καθόταν κοντὰ στο πηγάδι· ἦταν ὥρα γύρω στο μεσημέρι. Ἐρχεται τότε μια γυναίκα ἀπὸ τὴ Σαμάρεια να βγάλει νερό. Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέει: «Δός μου να πιω», διότι οἱ Μαθητὲς Του εἶχαν πάει στην πόλη να αγοράσουν τροφίμα. Ἡ γυναίκα ἡ Σαμαρεῖτισσα, λοιπόν, Του ἀπάντησε: «Πῶς Εσύ, ἐνῶ εἶσαι Ἰουδαῖος, ζητᾷς να σου δώσω να πιεις ἐγώ, που εἶμαι γυναίκα Σαμαρεῖτισσα;». Ἐπειδὴ οἱ Ἰουδαῖοι ἀποφεύγουν κάθε ἐπικοινωνία με τοὺς Σαμαρεῖτες. Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε καὶ τῆς εἶπε: «Ἄν γνώριζες τὴ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ποιος εἶναι Αὐτός που σου λέει: Δός μου να πιω, τότε ἐσὺ θα Του ζη-

ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ; Ἀπεκριθὴ ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πῖνῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὐ ἐγὼ δώσω αὐτῷ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ γυνή· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ, μηδὲ ἔρχομαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ὑπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου, καὶ ἐλθέ ἐνθάδε. Ἀπεκριθὴ ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνήρ· τοῦτο ἀληθὲς εἰρηκας. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶσὺ. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, πίστευσόν μοι, ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ Πατρὶ. Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν, ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. Ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι, καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ Πατὴρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν, ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι, ὃ λαλῶν σοι. Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἤλθον οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μέντοι εἶπε· Τί ζητεῖς; ἢ, τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς; Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὕδριαν αὐτῆς ἡ γυνή, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· Δεῦτε, ἴδετε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός; Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν. Ἐν δὲ τῷ μεταξύ, ἠρώτων αὐτόν οἱ Μαθηταὶ λέγοντες· Ραββί, φάγε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐγὼ βρῶσιν ἔχω

τούσες καὶ ἐκεῖνος θα σου ἔδινε ζωντανὸ νερό». Του λέει ἡ γυναίκα: «Κύριε, Εσύ δεν ἔχεις οὔτε κουβά καὶ το πηγάδι εἶναι βαθύ ἀπὸ πού, λοιπόν, ἔχεις τὸ τρεχοῦμένο νερό; Μήπως εσύ εἶσαι ἀνώτερος ἀπὸ τὸν πατέρα μας Ἰακώβ, που μας χάρισε τὸ πηγάδι καὶ ἤπια ἀπὸ αὐτὸ ὁ ἴδιος καὶ οἱ γιοι του καὶ τὰ ζωντανά του;». Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπάντησε καὶ εἶπε: «Ὅποιος πίνει ἀπὸ αὐτὸ τὸ νερό θα διψᾷσει πάλι ὅποιος, ὁμως, πει ἀπὸ τὸ νερό που θα Του δώσω Εγὼ δε θα διψᾷσει ποτέ, ἀλλὰ τὸ νερό που θα του δώσω θα γίνε μέσα του μια πηγὴ που θα αναβλύζει νερό ζωῆς αἰώνιας». Του λέει ἡ γυναίκα: «Κύριε, δος μου αὐτὸ τὸ νερό, για να μὴ διψᾷ καὶ να μὴ ἔρχομαι μέχρι ἐδῶ για να το παίρνω». Τότε ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε: «Πήγαινε να φωνάξεις τὸν ἄνδρα σου καὶ ἔλα ἐδῶ». Ἀπάντησε ἡ γυναίκα καὶ εἶπε: «Δεν ἔχω ἄνδρα». Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέει: «Σωστά εἶπες· Δεν ἔχω ἄνδρα, γιατί πέντε φορές παντρεύτηκες καὶ αὐτός που ἔχεις τώρα δεν εἶναι ἄνδρας σου πάνω σε αὐτὸ εἶπες τὴν ἀλήθεια». Του λέει ἡ γυναίκα: «Κύριε, βλέπω ὅτι εἶσαι προφήτης· οἱ προπάτορές μας λάτρεψαν τὸ Θεὸ σε αὐτὸ τὸ βουνό εσεῖς, ὁμως, λέτε ὅτι στα Ἱεροσόλυμα βριόσκεται ὁ τόπος ὅπου πρέπει κανεῖς να Τον λατρεύει». Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς: «Γυναίκα, πίστεψε με ὅτι εἶναι κοντά ὁ καιρός που δε θα λατρεύετε τὸν Πατέρα οὔτε σε αὐτὸ τὸ βουνό, οὔτε στα Ἱεροσόλυμα. Εσεῖς (οἱ Σαμαρείτες) λατρεύετε αὐτὸ που δεν ξέρετε, εμεῖς, ὁμως, λατρεύουμε αὐτὸ που ξέρουμε, γιατί ἡ σωτηρία ἔρχεται στον κόσμο ἀπὸ τους Ἰουδαίους. Εἶναι, ὁμως, κοντά ὁ καιρός, ἢ ἴθε κιόλας, ὅταν ὅσοι πραγματικά λατρεύουν, θα λατρέψουν τὸν Πατέρα με τὴ δύναμη του Πνεύματος, που ἀποκαλύπτει τὴν Ἀλήθεια, γιατί ἔτσι τους θέλει ὁ Πατέρας αὐτούς που Τον λατρεύουν. Ὁ Θεός εἶναι Πνεῦμα καὶ αὐτοὶ που Τον λατρεύουν πρέπει να Τον λατρεύουν με τὴ δύναμη του Πνεύματος, που φανερώνει τὴν Ἀλήθεια». Του λέει τότε ἡ γυναίκα: «Ξέρω ὅτι θα ἔρθει ὁ Μεσσίας, δηλαδή ὁ Χριστός. Ὅταν ἔρθει ἐκεῖνος, θα μας τα ἐξηγήσει ὅλα». Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς: «Εγὼ εἶμαι που σου μιλάω ἀπὸ τὴ στιγμή». ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἦρθαν οἱ Μαθητές Του καὶ ἀπορούσαν που συνομιλοῦσε με γυναίκα. Βέβαια, κανεῖς δεν εἶπε: «Τι συζητάς;», ἢ «Γιατί μιλάς μαζί της;». Ἀφῆσε, λοιπόν, ἡ γυναίκα τὴ στάμνα τῆς, πήγε στὴν πόλη

φαγεῖν, ἦν ὑμεῖς οὐκ οἶδατε. Ἐλεγον οὖν οἱ Μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Μὴ τις ἠνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν; Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρῶμά ἐστιν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, καὶ τελειῶσω αὐτοῦ τὸ ἔργον. Οὐχ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἔτι τετράμηνός ἐστι, καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; Ἰδοὺ, λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη. Καὶ ὁ θερίζων, μισθὸν λαμβάνει, καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρη, καὶ ὁ θερίζων. Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων, καὶ ἄλλος ὁ θερίζων. Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν, ὁ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε. Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ τῶν Σαμαρειτῶν ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν, διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικός, μαρτυρούσης· Ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα. Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτὸν μείναι παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Καὶ πολλῶ πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ. Τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον· Ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλίαν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἶδαμεν, ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

καὶ ἀρχισε νὰ λείει στον κόσμο: «Ἐλάτε νὰ δεῖτε ἕναν ἄνθρωπο που μου εἶπε ὅλα ὅσα ἔχω κάνει στη ζωὴ μου. Μήπως εἶναι Αὐτός ο Χριστός;». Βγήκαν, λοιπόν, ἀπὸ τὴν πόλη καὶ ἔρχονταν πρὸς Αὐτόν. Στὸ μεταξύ, οἱ Μαθητὲς Τον παρακαλοῦσαν κι ἔλεγαν: «Διδάσκαλε, φάε κάτι». Αὐτὸς ὁμῶς τοὺς εἶπε: «Ἐγὼ ἔχω νὰ φάω τροφή που εσεῖς δεν τὴν ξέρετε». Κι οἱ Μαθητὲς ἔλεγαν μεταξύ τους: «Μήπως Τον ἔφερε κανεὶς νὰ φάει»; Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε: «Δικιὰ μου τροφή εἶναι νὰ ἐκτελώ τὸ θέλημα Ἐκεῖνου που με ἔστειλε καὶ νὰ φέρω σε πέρας τὸ ἔργο Του. Εσεῖς δεν συνηθίζετε νὰ λετε: Τέσσερις μῆνες ἀκόμη καὶ ἔφτασε ὁ θερισμός; Ἐγὼ σας λεω: Σηκώστε τα μάτια σας καὶ κοιτάξτε τα χωράφια. Ασπρίζουν ἀπὸ τα στάχνα τα ὄριμα, ἔτοιμα κιόλας γιὰ τὸ θερισμό. Καὶ ὁ θεριστὴς ἀμείβεται γιὰ τὴ δουλειά του καὶ μαζεύει καρπὸ γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ, ἔτσι ὥστε νὰ χαίρονται μαζί καὶ αὐτὸς που σπέρνει καὶ αὐτὸς που θερίζει. Γιατί ἐδῶ ἀληθεύει ἡ παροιμία: Ἄλλος εἶναι που σπέρνει καὶ ἄλλος που θερίζει. Ἐγὼ σας ἔστειλα νὰ θερίσετε καρπὸ που γι' αὐτόν εσεῖς δεν κοπιάσατε. Ἄλλοι μόχθησαν καὶ εσεῖς μπῆκατε ἐκεῖ νὰ θερίσετε τὸ δικό τους κόπο». Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Σαμαρεῖτες ἐκείνης τῆς πόλης πίστεψαν σε Αὐτόν ἐξ αἰτίας τῆς γυναικας που ἔλεγε: «Μου εἶπε ὅλα ὅσα ἔχω κάνει». Ὅταν, λοιπόν, οἱ Σαμαρεῖτες ἦρθαν κοντά Του, Τον παρακαλοῦσαν νὰ μείνει μαζί τους καὶ ἔμεινε ἐκεῖ δύο μέρες. Ἔτσι, πίστεψαν πολλοὶ περισσότεροι ἀκούγοντας τα λόγια Του καὶ ἔλεγαν στη γυναῖκα: «Ἡ πίστη μας δεν στηρίζεται πια στα δικά σου λόγια, γιατί εμεῖς οἱ ἴδιοι Τον ἔχουμε τώρα ἀκούσει καὶ ξέρουμε πως πραγματικά Αὐτὸς εἶναι ὁ Σωτὴρας του κόσμου, ὁ Χριστός».

